

ה"ת 49297/01/19 - עבד מנסור הובלות והשקעות 2007 בע"מ נגד מדינת ישראל - מדור הגנת הסביבה, משרדי ממשלה

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 49297-01-19 עבד מנסור הובלות והשקעות 2007 בע"מ נ' משטרת ישראל - מדור
הגנת הסביבה (רמלה)

לפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשת
נגד
המשיבה
מדינת ישראל - מדור הגנת הסביבה (רמלה)
משרדי ממשלה
עבד מנסור הובלות והשקעות 2007 בע"מ

החלטה

הבקשה וטענות הצדדים

1. לפניי בקשה לשחרור משאית ל.ז. 89-701-33 (להלן: "המשאית") אשר נתפסה ביום 12.12.18 מובילה פסולת בניין.
2. מהבקשה עולה כי המשאית נתפסה ביום 12.12.18 בהתאם לצו תפיסה מספר 172 בחשד לעבירה של "הכנסת פסולת בניין ליו"ש" בלא היתר כדין.
3. המשאית הינה בבעלות המבקשת. המבקשת הינה חברה בבעלותו של מר עבד מנסור. המבקשת טוענת בבקשתה כי ביום 12.12.18 נהג המשאית, פארוק עוויסאת, הוביל את המשאית לצורך חניה לפני מעבר ממזמוריה וכי רק ביום שלמחרת היה אמור להוביל את המשאית לאתר מטמנה לגביו קיים היתר למבקשת. לטענת המבקשת נהג המשאית ניסה לעבור את מחסום ממזמוריה "בטעות ובחוסר מקצועיות" וזאת כדי לבצע פרסה ולהחנות בחניה ליד מחסום ממזמוריה ולא לצורך הובלת הפסולת מעבר למעבר ממזמוריה (סעיפים 3 ו-4 לבקשה).
4. עוד טוענת המבקשת כי היא פנתה למשיבה בבקשה לקבל את המשאית בחזרה אך נמסר לה כי בתיק מתבצעות פעולות חקירה משלימות וכי לא ניתן לשחרר את המשאית. לטענת המבקשת, המשך החזקת המשאית ע"י המשיבה גורם נזק כלכלי למבקשת וכי המשיבה סיימה כבר לבצע את פעולות החקירה ומשכך אין כל תועלת בהמשך החזקת המשאית ע"י המשיבה.
5. המשיבה מסרה בתגובתה מיום 30/01/19 כי המשאית נתפסה, כאשר נוהג בה נהג העובד עבור עמוד 1

המבקשת, בחשד לעבירות של צו בדבר העברת הטובין מספר 1252, התשמ"ח 1988, איסור לכלוך והשלכת פסולת לפי סעיפים 2 ועוד 4 ועוד 13 לחוק שמירת הניקיון התשמ"ד 1994, מטרם לציבור לפי סעיף 215(א') (ב') והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

6. המשיבה ציינה עוד בתגובתה כי משאיות בבעלות המבקשת נתפסו כשהן מובילות פסולת בניין, ללא היתר, במספר הזדמנויות רבות וזאת אך מתחילת שנת 2018. עוד נטען על ידי המשיבה כי בהזדמנויות קודמות נערכו לנציג המבקשת, מר מנסור, שימועים בגין תפיסת המשאיות שלאחריהן הושבו לו המשאיות.

7. המשיבה הדגישה בתשובתה את החשיבות של תפיסת כלי רכב ששימשו לביצוע העבירות שפוגעות באיכות הסביבה. בהקשר זה, צוין עוד בתגובת המשיבה כי תכלית התפיסה במקרה זה היא משולשת: שמירת התפוס כראיה למשפט, חילוט הרכב כחפץ בר ענישה (חילוט) ומניעה. בסעיפים 24 ו-30 לתגובתה ציינה המשיבה כי היא מסכימה לשחרר את המשאית בתנאי ערובה הכוללים: חתימה על התחייבות עצמית, הפקדה כספית בסך 60,000, המצאת פוליסת ביטוח מקיף למשך 180 ימים וכן המצאת אישור ממשד הרישוי על רישום עיקול למשאית לטובת המדינה.

8. בדיון שהתקיים בפניי ביום 19.02.19 חזרו הצדדים על טענותיהם כפי שפורטו לעיל.

דין והכרעה

9. עיינתי בתיק החקירה וסימנתי מסמכים בתוכו (סומנו 23-4). התשתית הראייתית המונחת לפניי מבססת כנדרש חשד סביר, הנחוץ לשלב זה, לעבירות המיוחסות למבקשת. עיון בחומר החקירה מלמד כי מר עבד מנסור, בעל החברה, הוזרר פעם אחר פעם שלא להכניס פסולת עפר שלא בהתאם להיתר אך לא שעה לאותן הזהרות.

10. מתיק החקירה עולה עוד כי במהלך שנת 2018 בלבד משאיות בבעלות המבקשת נתפסו כאשר הן מובילות פסולת בניין לאזור יהודה ושומרון, שלא בהתאם להיתר, ב-6 הזדמנויות שונות (בהקשר זה אפנה לטבלה מסכמת שסומנה 7 בתיק החקירה). כך למשל, ביום 05.02.18 נתפסה משאית בבעלות החברה כשהיא מנסה להוביל עודפי עפר ללא היתר במעבר מזמוריה (אפנה בהקשר זה למסמכים שסומנו 8, 9 ו-10). בעקבות כך, נערך למבקשת שימוע במסגרתו התייצב, הבעלים מר מנסור, והוסבר לו כי הובלת הפסולת צריכה להיעשות בהתאם להיתר קמ"ט איכות הסביבה וכי חל איסור להכניס עודפי עפר לאזור יהודה ושומרון (מסמך שסומן 10).

11. על אף האמור, ביום 05.03.18, בחלוף חודש ימים בלבד, נתפסה שוב משאית מר. 89-594-33, בבעלות המבקשת, במחסום מזמוריה כאשר היא עמוסה בעודפי עפר ללא היתר. גם בעקבות תפיסה זו התקיים שימוע ביום 27.03.18 במסגרתו התייצב שוב מר מנסור. לאחר השימוע שהתקיים ביום 27.03.19 חתם מר מנסור, כנציג מורשה ובעלים של המבקשת, על מסמך שעניינו **"הצהרת בעל חברה או נציג החברה על קבלת הסבר היתר הכנסת פסולת לאזור**

- יהודה ושומרון**. ממסמך זה (סומן 15) עולה כי למר מנסור הוסבר כי אי עמידה בהוראת סעיף 2 לצו בדבר העברת טובין ו/או והוראת היתר הניתן מכוחו **מהווה עבירה פלילית שעונשה מאסר עד 5 שנים** ועלול לגרום לביטול ההיתר, תפיסת הטובין ו/או **תפיסת כלי רכב ששימש להובלת הטובין** וזאת בהתאם להוראות סעיף 5 (ג') (1) לצו בדבר הסדרת הסמכויות בנקודות מעבר.
12. כך גם, מר מנסור זומן לשימועים נוספים בעקבות הפרות חוזרות ונשנות במועדים הבאים: 13.08.18 (מסמך שסומן 17), 15.08.18 (מסמך שסומן 18) ו- 15.10.18 (מסמך שסומן 21). זאת כאמור, על אף שמר מסור חתם על מסמך שסומן 15 והוזנה בדבר האפשרות להעמיד את המבקשת לדין.
13. חרף כל השימועים שנערכו למר מנסור שלאחריהם קיבל בחזרה את המשאית שהובילה פסולת בניין, ביום 12.12.18 נתפסה שוב משאית בבעלות המבקשת במעבר מזמוריה כשהיא עמוסה בפסולת בניין.
14. בעקבות אירוע התפיסה מיום 12.12.18, ולאחר ששימועים שנערכו למבקשת לא הועילו, הוגשה תלונה למשטרה ונפתחה חקירה (ראו הודעה שסומנה 6) וכאמור לעיל נתפסה המשאית.
15. ביום 31.12.18 נחקר מוחמד עבדיה, בנו של מר מנסור. מהודעתו עולה כי נהג המשאית היה אמור "לשפוך" את הפסולת שהובילה המשאית בעטרות וכי נהג המשאית הונחה לחנות את המשאית עם הפסולת לפני מחסום מזמוריה אך לא לעבור את המחסום. מר עבדיה מסר כי הוא מודע לכך שאסור לעבור במחסום מזמוריה עם המשאית והפסולת. לטענתו, נהג המשאית התכוון לחנות את המשאית בבית לחם (על אף שאיננו גר שם) שלאחר מעבר מזמוריה ולמחרת להחזיר את המשאית עם הפסולת לעטרות, שם יש מטמנה חוקית. לטענתו, נהג המשאית טעה בכך שעבר עם המשאית את מעבר מזמוריה.
16. עוויסאת, נהג המשאית, מסר בהודעתו כי הוא עבד על המשאית, נשוא הבקשה, פעם ראשונה ביום 12.12.18 וכי עבדיה ביקש ממנו להוביל את המשאית, אך לא ידע "מה חוקי ומה לא חוקי". לטענתו התכוון לנסוע עם המשאית לבית לחם (שם, לטענתו, נהג לישון אצל בן דוד של אמו) ולמחרת לחזור עם המשאית ותכולתה לעטרות ולפרוק את הפסולת במטמנה. לטענתו, לא ידע שאסור לעבור במעבר מזמוריה עם הפסולת.
17. בכל הכבוד הראוי, טיעוני נהג המשאית וגרסתו של מוחמד עבדיה, נשמעים לי מיתממים מדיו. מכל מקום, יש להניח שטענות אלה עוד יתבררו בהמשך החקירה. לעת הזו, די בראיות שפורטו לעיל כדי לבסס חשד סביר ועילות תפיסה. יתרה מזו, אוסיף כי מצופה היה מהמבקשת, החברה ובעל החברה, שיציידו את העובדים בהיתרים המתאימים ובהוראות בסיסיות של אסור ומותר, וזאת נוכח הפעמים הרבות שמשאיות נהוגות על ידי עובדי החברה נתפסו מובילים פסולת באותו המעבר ללא היתר כדיו. כך במיוחד נוכח שימועים חוזרים ונשנים שנערכו למבקשת ואשר בעליה של המבקשת, מר מנסור, היה מודע היטב לאיסור של הכנסת פסולת ללא היתר מתאים מהגורמים המוסמכים.

18. נטען בדיון שהתקיים בפניי כי למבקשת היה היתר להובלת עודפי עפר (עמ' 3 שורות 11-6 לפרוטוקול דיון). בהקשר זה הגיש ב"כ המבקשת היתרים שנתנו לחברה (סומנו 1-3) אלא שההיתרים לא תואמים את מעשיה של המבקשת. כך למשל, מהיתר מספר 14285 (סומן 1) עולה כי ההיתר מתייחס למעבר קלנדיה ותוקפו היה מיום 10.10.18 ועד ליום 12.12.18. כך גם, היתר מספר 2768 (סומן 3) איננו רלוונטי משום שההיתר מתייחס לתקופה שבין יום 03.02.14 ועד יום 03.03.14.

19. מהמקובץ לעיל עולה כי קיימות ראיות המבססות חשד סביר ואף למעלה מכך ונוכח העובדה שהמבקשת הפרה שוב ושוב את הוראות הדין והובילה לאזור איו"ש עודפי עפר ופסולת בניין ללא היתר כדן, גם עילות תפיסה, כפי שיפורט עוד להלן.

20. לפיכך, המשיבה פעלה כדן עת תפסה את המשאית בהתאם לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, הקובע לאמור: "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי **באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה**, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה". מדובר, איפוא, ב"תפיסה מניעתית", וככל שיוחלט להגיש כתב אישום, גם לצורך חילוט, כל זאת בהתאם לעקרונות שנקבעו ב-בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם).

21. ההגנה על איכות הסביבה הוכרה על-ידי בית משפט העליון כשיקול רב ערך וראוי להגנה (סעיף ט"ו להחלטת כב' השו' רובינשטיין ב- **רע"פ 6990/10 דדון חזי וציון 1992 בע"מ נ' מדינת ישראל**).

22. בדיון בפניי וכעולה מסעיף 23 לתגובת המשיבה, החקירה בתיק זה טרם הושלמה וצפויות להתבצע פעולות חקירה נוספות שבסיומן תבחן המשיבה את דיות הראיות ואפשרות להגיש כתב אישום ובקשה לחילוט המשאית.

התוצאה

23. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, הן אלו שהוגשו בכתב והן אלו שנשמעו בדיון שהתקיים בפניי, אני סבור שהצעת המשיבה כמפורט בסעיף 24 לתגובתה הינה מידתית.

24. נוכח כל האמור לעיל, בהתאם להסכמת המשיבה, ניתן לשחרר את המשאית (מ.ר. 89-701-33) בתנאי הערובה הבאים:

א. חתימה על התחייבות עצמית בסך 60,000 ₪ שתחתם על ידי מר עבד מנסור.

ב. הפקדה במזומן על סך 60,000 ₪ בקופת בית משפט.

ג. המבקש ימציא למשיבה פוליסת ביטוח מקיף על המשאית וזאת למשך 180 יום.

ד. רישום עיקול על המשאית לטובת המדינה.

ה. חל איסור העברת בעלות על המשאית על דרך של מכירתה או בכל דרך אחרת.

ו. העמדת המשאית לרשות המדינה לצורכי חקירה בכל עת שיידרש.

תיק החקירה יימסר ליחידה החוקרת באולם בית המשפט.

ניתנה היום, ה' אדר ב' תשע"ט, 12 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.